О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 25509

гр. София, 24.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 62 състав,** в закрито заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

като разгледа дело номер **7582** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. К. А., чрез адв. Р., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM 1381856/08.06.2026 г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. З)ДД) от ЗДвП му е наложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса по същество, но не повече от 12 месеца“, издадена от младши автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

С жалбата до съда е направено и искане за спиране на предварителното изпълнение на заповедите за прилагане на ПАМ. Посочено е, че изпълнението им причинява значителни и трудно поправими вреди на жалбоподателя, свързани с ежедневно придвижване, изпълнение на трудови и професионални ангажименти, както и грижа за семейството.

Административен съд - София-град, III отделение, 62-ри състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на обжалваните заповеди е допустимо, като направено в срок и от легитимирано лице, чиито права и законни интереси са засегнати от индивидуалния административен акт.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

С обжалваната Заповед № GPAM 1381856/08.06.2026 на основание чл. 171, т. 1, буква „з“ подбуква „дд“ от ЗДвП по отношение жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, извършил нарушение по чл. 175А, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“.

В заповедта е посочено, че на 08.6.2026г. в [населено място] срещу хотел „Б. П.“ при маневра обратен завой, водачът А. форсира двигателя и преднамерено извежда МСП – извън контрол, като по този начин води до загуба на сцепление на гумите, като създава опасност за останалите участници в движението, участъкът е с интензивен трафик на пешеходци и МПС. Констатирано е, че водачът използва път отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с

неговото предназначение за превоз на хора и товари.
Съгласно приложимата разпоредба на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Когато законът разпорежда предварителното изпълнение на определена категория актове, той презюмира съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП за наличието на условия, обосноваващи предварителното изпълнение на административния акт, не е необорима. Специалният закон не предвижда основанията за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, за които е дерогирал суспензивния ефект на жалбата, поради което по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, преценява дали незабавното изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия.
Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на жалбоподателя на акта е негова. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му, тоест следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.
В случая жалбоподателят освен изложените аргументи, относно незаконосъобразността на оспорените индивидуални административни актове, общо е посочил, че предварителното изпълнение на заповедите му причинява значителни и труднопоправими вреди. От представения трудов договор и длъжностна характеристика не следва, че свидетелството за управление на МПС на водача са от изключително значение при упржняване на трудовата му дейност. Твърденията за лични затруднения не могат да се противопоставят на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение, на публичният интерес, в защита на който законодателят е допуснал предварително изпълнение по силата на закона.
Действително всяко принудително изпълнение на административен акт причинява неудобство и принципно може да засегне права и интереси, поради което е предвидена възможността за защита от страна на гражданите и организациите. От друга страна съгласно чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България не се допуска упражняването на лични права на гражданите, ако с това се накърняват права и законни интереси на други. С чл. 4, ал. 3 АПК законодателят е въвел изискване субектите на административния процес да не вредят на държавата и обществото, нито на правата, свободите и законните интереси на други лица. В случая отнемането на СУМПС е постановено като превантивна мярка, именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителните действия на субекта на правоотношението. Отчитайки високата обществена значимост на безопасността на движение по пътищата в конкретния случай незабавното изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, на който не е противопоставен друг приоритет със същата степен на значимост.
По изложените съображения, съдът приема искането за неоснователно и следва да го остави без уважение.
Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП,

Административен съд София- град, 62 състав
О П Р Е Д Е Л И:
ОТХВЪРЛЯ искането на К. К. А., чрез адв. Р., за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM 1381856/08.06.2026 г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. 3)ДД) от ЗДвП му е наложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса по същество, но не повече от 12 месеца“, издадена от младши автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“.
Определението може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението, чрез Административен съд-София-град до Върховния административен съд на Република България.
На основание чл. 138, ал. 1 от АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: